

Nogle af udvalgets spørgsmål og justitsministerens svar herpå samt justitsministerens talepapir fra et af samrådene.

Spørgsmål nr. 6:

Ministeren bedes yde lovteknisk bistand til et ændringsforslag, som sikrer, at forbudet mod tv-overvågning også kommer til at gælde for offentlige arbejdspladser.

Svar:

Den gældende lov om forbud mod privates tv-overvågning fra 1982 omfatter - som det fremgår af lovens titel - alene privates tv-overvågning.

1982-loven indeholder navnlig et generelt forbud mod privates tv-overvågning af gade, vej, plads eller lignende område, som benyttes til almindelig færdsel (jf. lovens § 1) og et krav om skiltning ved privates tv-overvågning af steder eller lokaler, hvortil der er almindelig adgang (jf. lovens § 3).

Det er det sidstnævnte skiltningkrav, der ved lovforslaget foreslås udvidet til også at omfatte arbejdspladser. Lovforslaget indebærer således, at der også bliver krav om skiltning ved tv-overvågning af arbejdspladser i lokaler, hvortil der ikke er almindelig adgang, f.eks. baglokaler til butikker.

I forbindelse med et ændringsforslag som beskrevet i spørgsmålet må det derfor overvejes, om det alene er kravet om skiltning ved tv-overvågning af arbejdspladser, der skal udvides til også at omfatte offentlige myndigheders tv-overvågning, eller om der skal ske en generel ændring af 1982-lovens anvendelsesområde.

Et ændringsforslag må under alle omstændigheder indeholde en ændret affattelse af lovens titel, f.eks. således at ordet »privates« udgår.

Det vil endvidere være nødvendigt at tage stilling til, i hvilket omfang offentlige myndigheder må foretage tv-overvågning af gade, vej, plads m.v. eller skjult tv-overvågning af steder eller lokaler, hvortil der er almindelig adgang. Der kan herved henvises til svaret af 12. november 1998 på spørgsmål nr. 3, hvorefter der i visse tilfælde ud fra almene hensyn bør være adgang for offentlige myndigheder til at foretage tv-overvågning, herunder skjult tv-overvågning,

som private ikke må foretage. I svaret er som eksempler nævnt politiets tv-overvågning som led i en strafferetlig efterforskning og tv-overvågning af kriminalforsorgens institutioner som led i den almindelige sikring mod undvigelse m.v.

Den nærmere udformning af et ændringsforslag må afhænge af, om det alene er anvendelsesområdet for kravet om skiltning ved tv-overvågning af arbejdspladser, der skal udvides til også at omfatte offentlige myndigheders tv-overvågning, eller om anvendelsesområdet for 1982-loven skal udvides til generelt også at omfatte offentlige myndigheders tv-overvågning.

Til illustration af, hvordan et ændringsforslag af den sidstnævnte karakter kunne udformes - og hvilke ganske komplicerede spørgsmål der i den forbindelse skal tages stilling til - kan der henvises til det lovforslag, der lå til grund for den gældende lov om forbud mod privates tv-overvågning. Dette lovforslag omfattede oprindeligt også offentlige myndigheders tv-overvågning, jf. Folketingstidende 1981-82 (2. samling), tillæg A, sp. 3825-3860.

Lovforslaget indeholdt en række undtagelser vedrørende offentlige myndigheders tv-overvågning af gade, vej, plads m.v., og for så vidt angår skiltningkravet ved tv-overvågning af steder og lokaler, hvortil der er almindelig adgang. Der henvises til 1982-lovforslagets § 2, nr. 1, og § 4, stk. 2.

Under Folketingets behandling af lovforslaget i 1982 stillede justitsministeren et ændringsforslag, der indebar, at loven blev begrænset til alene at omfatte privates tv-overvågning. Ændringsforslaget var navnlig motiveret i et ønske om, at de nævnte undtagelsesbestemmelser ikke skulle kunne opfattes som en udvidelse af bl.a. politiets adgang til at foretage tv-overvågning.

Lovforslaget, Folketingets Retsudvalgs betænkning over lovforslaget af 14. maj 1982 samt Folketingets forhandlinger vedrørende lovforslagets 1., 2. og 3. behandling vedlægges til